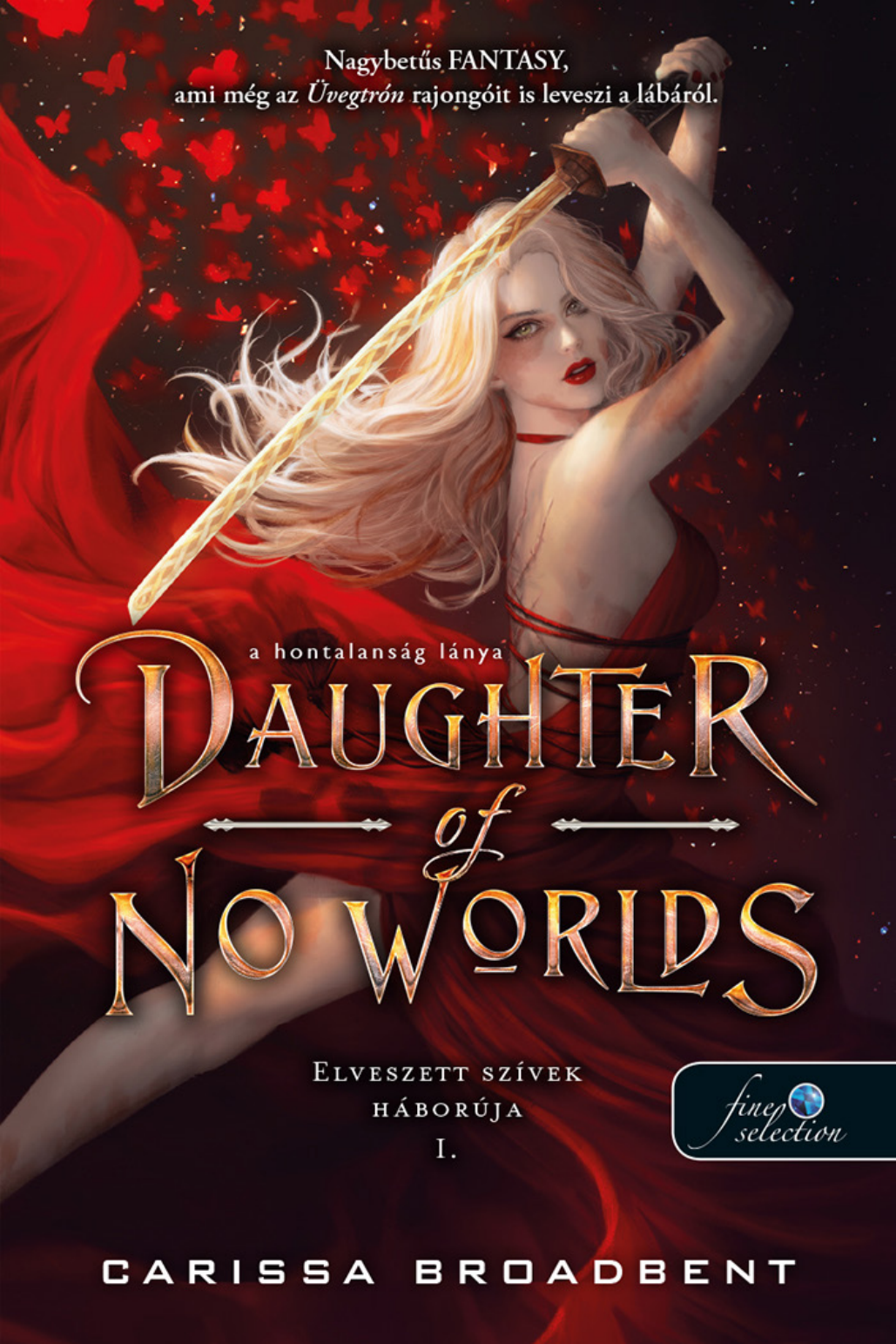

Nagybetűs FANTASY,
ami még az *Üvegtrón* rajongóit is leveszi a lábáról.

a hontalanság lánya

DAUGHTER of NO WORLDS

ELVESZETT SZÍVEK
HÁBORÚJA
I.

fine
selection

CARISSA BROADBENT

CARISSA BROADBENT

a hontalanság lánya

DAUGHTER of NO WORLDS

ELVESZETT SZÍVEK

HÁBORÚJA

I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS

Két kőszá lélekkel kezdődik, akik hirtelen vaksötét magányba zuhannak.

GONDOLKOZZ! DÖNTS! CSELEKEDJ!
A fiatalember hagyta, hogy a szavak visszhangot verjenek benne, mint egy második szívverés.

Még csak a lehetőségét is elutasította annak, hogy itt érje a halál. Még akkor is, amikor vérben csúszkált, hullákban botladozott, és fejben összegezte mindazoknak a nőknek és férfiaknak a számát, akik követték őt a városba, és akik kifelé nem kísérik már az útját. Még akkor sem, amikor a lehetőség egyre inkább bizonyosságba fordult.

Huszonegy éves volt, annyi ütközettel a háta mögött, hogy megszámolni is lehetetlen. Na de ez? Ez nem ütközet, ez mészárlás.

Gondolkozz! Dönts! Cselekedj!

A hátával egy sorház külső falához préselődött, úgy kémlelt végig a szűk, városi sikátoron. A sűrűn lakott utcákat mindenfelől ferde tetős házak szegélyezték, szorosan tömörülve egymáshoz. Riadt arcok kukucskáltak ki belőlük, édesanyák tépték el gyermekeiket az acél, a mágia és a tűz rettentő haláltáncának látványától.

Messze, a fiatalember gondolatainak legmélyén, a hang felkuncogott.

Hallgass! Parancsolta meg neki a fiú, majd újra belevetette magát a harc sűrűjébe. Végigsuhant az utcákon, és susogva csábította magához a szerteszét lévő lángokat. Azok buzgón engedelmeskedtek, indaként szöktek fel a kezére és a karjára. A fiú pedig kitepte őket a házakból és az utcákból, el a vékony bőrtől és a törékeny csontoktól.

De a tűz szétterjedt, annyira, hogy a fiú összes energiáját és koncentrációját felemésztette a féken tartása. Annyira, hogy még csak védekezni sem volt ideje, amikor az éles fájdalom a hátába hatolt, aztán lan-
gyos vér keveredett a csípős, sós verejtékkal.

Cselekedj! Cselekedj! Cselekedj!

A fiatalember összeszorította a fogát, és egy jól begyakorolt manő-
verrel megpördült. Még azelőtt harcba lendült, hogy a lázadó újabb csapást mért volna rá, így az ernyedten a porba hullott. A fiú nem akart a lázadó lány szemébe nézni, tulajdonképp még hálás is volt, amiért annak göndör, barna hajzuhataga az arcába omlott.

Ám a belső hang ebben a pillanatban felhorgadt a fiatalemberben, mintha a frissen ontott vér szaga felélesztette volna. *{Végezz vele!}*, acsa-
rogtá, és úgy nekifeszült a fiú gondolatainak, mint egy ajtót kaparó, karmos fenevad.

Ne...

A fiú egy századmásodperccel többet késlekedett a kelletnél, mire egy erő nekicsapódott, és hátralökte egy sikátorba. Az ösztönei egyszeriben bekapcsoltak. Előrántotta a pengéjét, és még azelőtt a támadója torkának szegezte, hogy egyáltalán megfordult volna, és vethetett volna rá egy pillantást...

– Én a helyedben nem tenném – duruzsolta a fülébe egy meleg, ismerős hang. – Azzal több száz lázadót fosztanál meg a lehetőségtől.

Ez a hang. A fiatalember hirtelen úgy érezte, soha eddigi életében nem hallott ehhez fogható gyönyörűséget.

Megkönnyebbülten kifújta hát a levegőt, leengedte a törét, és szembefordult az illetővel.

– Hová az ördögbe tűntél?

A fiatal nő rendíthetetlen, acélos szempárral üdvözölte. Az írisze olyan fakó volt, hogy szinte beleveszett a szeme fehérjébe, így igazán

csak gombostűfejnyi sötét pupilláját szegezte a fiúra egy méregető pillantás erejéig. A lány arcát maszatosra festette a korom és a vér, fehér fonatai kócosnak és piszkosnak tetszettek. A vállán egy kabát függött, amely eredetileg kék volt, mostanra viszont annyi vörös folt borította, hogy inkább lilára hajazott. A fröccsenések még a kabát hajtókáján díszelgő holdsarló-bevarrásra is felkúsztak.

A fiú szíve a látványtól ijedt kalapálásba kezdett.

– Ebből mennyi a sajátod?

– *Abból* mennyi a sajátod? – A lány vállon ragadta, és megfordította.

– Ennyire rémes?

– Nagyon rémes.

– Nagyszerű – morgolódott a fiú. Eddig abban bízott, hogy a seb mégsem olyan mély, mint amilyennek érződik.

A lány visszafordította magához, a keze még mindig a karján nyugodott, arca pedig csak pár centire volt az övétől.

– Sok vért veszítesz. Nem is érzed?

Most már nem. A fiatalember erre megingatta a fejét. A mozdulat úgy megborította a talajt a látómezejében, mintha egy feldőlni készülő hajón lenne. A lelki szemei előtt látta a fekete kabátja hátára felvarrott napot, ahogy kettéválk az ismeretlen tör pengéje alatt, két fele pedig a bőrével együtt szétválk, szétszakítva ezzel az égboltot...

– Hé! – A nő csettintve kalimpált a szeme előtt. Dühösnek tűnt, ám a fiú elég jól ismerte már ahhoz, hogy tudja, ezzel csak az aggodalmát akarja palástolni. Már akkor is így tett, amikor kis korukban először az erdőbe merészkedtek, és órákig bolyongtak elveszve, míg nem...

– *Térj! Magadhoz!* – A lány ezúttal meg is rázogatta. – Maradj velem!

A fiú illetéktelen behatolót észlelt a tudata peremén, majd rövidesen megérezte a nő derengő jelenlétét. A mágiaja az elméjébe hatolt.

– Ezt ne csináld! – pirított rá zsémbesen.

A belső hang undorítóan felröhögött a messzeségben.

– Csak tudni akarom, jól vagy-e. – A mágia visszavonulót fűjt, a nő szemöldöke pedig összeráncolódott. – Benéztem a város nyugati részébe. Rengeteg ott a halott.

Rengeteg a halott.

A fiatalember megpróbálta elpislogni a törött ablakokon kikukucs-káló arcocskák emlékképét.

– Visszavonulót kell fűjnünk – szólalt meg. – Túl sok városlakó van jelen ahhoz, hogy harcoljunk. Én majd magammal viszem a tüzet.

– A vezetőségük is kivonult, szóval a menekülés nem opció. Nem sűrűn adódik ilyen nagy lehetőség.

A fiatalember szíve szerint felröhögött volna. Keserűen, rondán és a legkevesebb humor nélkül.

– Hogy *lehetőség*? Nem, ez inkább...

– Ők szítottak lázadást az egyik városukban! – csattant fel a lány. – Ha oda akarnak szarni, ahonnan esznek, én azt mondom, jó étvágyat!

A szavak úgy hasítottak a fiúba, mintha gyomorszájon rúgták volna. Maga sem tudta, hogy a lány érzéketlenségétől vagy szimplán a vérvesztéstől kezdett el émelyegni.

– Akkor is civil életéről beszélünk – vágott vissza. – Lázadás ide vagy oda, ők is *emberek*.

– Más lehetőségeink is vannak.

– Én nem úgy látom.

– Itt vagy nekünk *te* – suttogetta a lány, és közben egyik keze a fiatalember arcára vándorolt, hogy végigsimítson az állkapcsát összeszorító izomkötegen. – *Itt vagy nekünk te*.

Ettől borzongás futott végig a fiú legbelsőjén, és ő csak állt ott, résznyire nyitott szájjal, mégis képtelenül arra, hogy szavakba öntse mély-séges viszolygását.

– *Azt már nem*. – Csupán ennyi tellett tőle.

A nő szája elkeskenyedett. És ha a fiatalember jobban figyelt volna, talán azt is észreveszi, hogy a társa dédelgető keze a halántékára kúszik, és a szemébe hulló fekete hajtincseket kezdi rendezgetni.

– Nincs más választásunk – suttogetta a lány. – Kérlek!

– Kizárt. Egy város kellős közepén vagyunk, és...

És mi? És még olyan sok minden – túl sok, hogy azt szavakba lehes-sen önteni. Már a pusztá gondolat is szúrós jégkristállyá fagyasztotta a fiatalember ereiben felgyülemelő pánikot.

– Sajnálom – felelte. – De a pusztítás, amivel járna... Ráadásul én...

Talán ez az első alkalom, hogy képtelen a Rendek legjobb érdekében eljárni. De abban a pillanatban másra sem tudott gondolni, mint azokra az ablakokon kikandikáló arcocskákra.

A lány ábrázata pár másodpercig még arról árulkodott, tovább akarja forszírozni az ügyet, ám egyszer csak valami megváltozott, már-már ellágyult a tekintetében, a szája pedig szomorkás mosolyra húzódott.

– Az a te vérző szíved. Meglásd, egy nap a sírba visz!

Meglehet, gondolta magában a fiatalember.

{Valószínű}, kontrázott rá a benső suttogás.

Hosszú csend állt be, majd végül, nagysokára a lány így szólt:

– Én vagyok a parancsnokod.

A fiú már kezdte azt hinni, hogy elment a józan esze, hogy megcsalja a hallása.

– Hogy te... micsoda?

Kacaj csörtetett végig a gondolatain, kigúnyolva a szívét görcsbe rántó kétségbeesést.

– Targis halott. A saját szememmel láttam. – A lány csillogó szemmel pillantott rá, a tűz táncolva tükröződött az érzelmek egyetlen bizonnyítékául szolgáló könnycseppekben. – Most, hogy ő nincs többé, én lettem a parancsnokod, és megparancsolom, hogy az erőd összes tartalékát vedd be a csatatéren!

A lány szavai valósággal kettéhasították a fiút, akibe úgy belemart a fájdalom, mintha valaki megragadta volna a gerincoszlopát, és bőröstül kitépte volna a helyéről.

– *Nura...*

– Parancsolom, hogy engedelmeskedj!

A fiatalember pedig hirtelen felfigyelt a halántékán nyugvó kézfejre.

Csak ekkor tűnt fel neki, hogy a lány mágiája jóval mélyebbre szivárgott, bele a tudatába, át azon a bizonyos ajtón, amit ő becsapott, beszögelt, *bereteszelt...*

– *Ne!*

Meglepettségében csupán ennyit volt képes kinyögni, a többi mondanója elhalt a torkában, amikor a lány ereje még mélyebbre fúrta magát.

Pedig megesküdött, hogy ezt az egyet sosem követi el ellene.

A fiú minden megmaradt erejét bevetve igyekezett megacélozni elméje falait, bár tudta, hogy ezekben a dolgokban sosem érhet fel a lány képességeihez – az ő mágiája a gondolatok és árnyak világában született, míg a sajátja az ennél fényesebb, közvetlen erőkhöz rendeltetett. Rádásul egyre több és több vér csordult végig a hátán, miközben a szörnyeteg is eltökélten küzdött a szabadságáért.

– Ne csináld! – A belé nyilalló fájdalom elvakította. A lány belesett a mentális ajtaján, majd szétzúzta és félresöpörte.

Néma bocsánatkérést artikulált, de ha netán hang is társult hozzá, azt a fiú nem hallotta.

{De édes!}, suttogta a hang, ám ezúttal olyan közletről és olyan valószínűságon, hogy libabőr ült ki a fiatalember füle hegyére. *{Mindig úgy ellenkezel.}*

Bekaphatod!

A fiú keze ezzel lehullott a lány karjáról. Széttárta az ujjait, majd éles reccsenésekkel újból összezárta.

Ha képes lett volna a beszédre, egész biztos megmondja a lánynak, hogy ezért soha – *de soha* – nem fog megbocsátani neki.

Csakhogy képtelen volt rá. Pillanatnyilag csakis annyi ereje maradt, hogy újra és újra nekifeszüljön a mentális falának, és kétségbeesetten viaskodjon az irányításért.

Még akkor is, amikor az egyre távolabb siklott tőle.

Még akkor is, amikor a tenyere szétnyílt, őt pedig elvakította a mindent felemészítő tűz.

A TENGEREN TÚL

Még a kislány is elképedt, mekkora csenddel jár.

A rabszolga-kereskedők az éjszaka közepén jöttek, kirángatva a faluját mély szunnyadásából. A lány rémálmai mindig is javarészt ezen pillanat körül forogtak, mint ahogy az ő fajtájánál ez általában lenni szokott. Ám a lidércnyomás egy ponton örök veszéllyé avanzsált, amely aztán folyvást a tudata mélyén lappangott.

Csakhogya a valóság meg sem közelítette a rémálmokat.

Mindig is úgy képzelte, hogy több ricsajjal jár majd – több sikollyal, üvöltéssel és elhúzódo csatazajjal. De a széles karimájú kalapot viselő férfiak és zsoldosaik elsőként a legifjabb, legerősebb férfiúkon ütöttek rajta, még azelőtt az ágyukhoz béklyózták őket, hogy egyáltalán esélyük lett volna ellentámadást indítani. És ha páran harcba is szálltak, ők is meglepően csendesek voltak, küzdelmük kimerült egy-egy elfojtott morgásban, tompa acélcsörgésben és pár, sokkolóan hamar felszálló halálhörgésben.

A lány édesanyja, a vezetőjük, egy szót sem szólt, amikor lódobogásra és síró feleségek jajveszékelésére riadtak. Egyedül azzal mutatta ki gyengeségét, hogy némán a lánya vállára fektette a kezét. A szabad ég alá kilépve pedig elég volt egyetlen pillantást vetnie a falujára – valamint a népére, már ami a rohamos pusztítás után megmaradt belőle –, hogy tudja, alku kell kínálnia a rabszolga-kereskedőknek.

A lány alig múlt tizenhárom, mégis tudta, hogy az anyja az elkerülhetetlentől próbálja megóvni az embereit. És azt is tudta, hogy kudarcot vall. Az anyja halk, tömör utasításain kívül senki sem nyitotta ki a száját.

Legalábbis addig, amíg a kislány elő nem lépett, fel nem nézett az egyik rabszolga-kereskedő feketén csillogó szemébe, és meg nem szólalt:

– Értem jobb árat is kaphat.

Szinte fel sem fogta, mit művel, a szavak máris kicsusszantak összeszorított fogai között. A kereskedő kevésbé rémítette meg, mint azt előre gondolta. Alacsony volt, és kövér, hosszú bőrkabátja redőket hányt, és megfeszült pufók válla körül. Majd még inkább, amikor a férfi megmozdult, hogy lenézzen rá. A lány tudta, hogy épp szokatlan megjelenését mustrálja – hófehér haját és bőrét, mely híján volt mindenféle színnek, valamint a testén szórványosan megjelenő sötétebb foltokat, melyek eredeti bőrszínét tükrözték. És a szemét. Fele zöld, fele fehér. És az ezüst hajából kikandikáló sötét tincseket.

Hallotta, hogy az édesanyja kilép mögüle, mintha csak közbe akarna avatkozni.

De nem futamodott meg.

– Értem jobb árat is kaphat – ismételte meg újra. Minden erejét össze kellett szednie ahhoz, hogy ne törjön, ne remegjen meg a hangja. Ezért inkább a kövér kereskedő lötyögő tokájára koncentrált. Elméje egyik indájával felé puhatolózott, hátha elcsíp egy-egy foszlányt a gondolataiból. A férfi kapzsisága izzadságszaggal járta át a levegőt.

– Ha egész lennél, talán – dörögte a kereskedő egy-két másodperccel később. Az ujjai közé csípte a lány egyik fehér hajtincsét, majd az állát megemelve elfordította az arcát, hogy szemügyre vegye az orcája jobb oldalán díszelgő napbarnított foltot. – Na de ezzel itt...

– Mi az? – Egy másik rabszolga-kereskedő is csatlakozott a nagydarab férfihoz, fél kezében gyűrött kalapját szorongatta, a másikkal megtörölte izzadságtól fénylő szemöldökét. Ő a másikkal ellentétben cingár volt, csupa kitüremkedő ízület és beesett ábrázat. A lány, ha kényszerűen is, de felismerte a két férfi közötti kontraszt komikumát. Kövér-sovány. Magas-alacsony. Mintha nem is szörnyek lennének, hanem két bohóc.

– Ezt nézd meg!

– De hiszen ez Hasadt. Nem igazi váltán. Egyébként is, kurvának még fiatal.

A kövér kereskedő erre megrántotta a vállát.

– Egyesek szerint.

A lány általában még mágiával is alig-alig érezte az anyja lakat alá zárt érzelmeit, erre viszont még őt is átjárta a villámként lecsapó, veszedelmes panik.

De még ettől sem futamodott meg.

– Egy vasat se löknének érte – mondta a sovány kereskedő. – Ha egész lenne, még talán.

A szavak egy csapásra összegabalyodtak a lány torkában. A két férfi lassan elfordult tőle, és a katonáira sandított, akik a falu elején azóta bilincsbe verték a férfinépet. A lány pedig ekkor ijedtében széttárta a tenyerét, mire egy fénylepke röppent ki belőle, és szárnyrebegtetve egyenesen a kövér rabszolga-kereskedő arcának libbent.

– Nézzék! – szólalt meg kétségbeesetten. Még egy lepke. És még egy. – Mágus vagyok. Vannak képességeim. Értem jó árat kaphatnak. Többet, mint a bányában.

A két kereskedő végignézte, ahogy a lepkék az égbe szöknek, és tovatűnnek a csorbulatlan ezüst hold fényében. Aztán összepillantottak, hangtalan eszmecserét folytatva.

– Előbb-utóbb megszépül – bökte ki a nagydarab lassacskán. – Igaz, hogy zsenge még... de mind vettünk már éretlen gyümölcsöt a piacon.

A sovány rabszolga-kereskedő keresztbe fonta a kezét a mellkasán, és olyan vizslatón mustrált végig a lányon, hogy az úgy érezte, ezer hangya futkos a gerincén.

– Főzni is tud. És takarítani. Roppant mód szófogadó – szólalt fel az édesanyja mögötte. A lánynak pedig hirtelen sokkal inkább nehezező esett megőrizni a hidegvérét.

Most már mindkét kereskedő karba tett kézzel állt előttük, a kislány tekintete ide-oda cikázott közöttük.

– Ám legyen. – A soványabbik leengedte a karját, majd visszadobta a fejére a kalapot. – Elvisszük. Legfeljebb eladjuk az egyik en-zaheri pávának.

– Várjanak! – sírt fel a lány, amikor az egyik férfi beleakaszkodott a karjába. – Édesanyámnak is velünk kell jönnie!

Az egyik férfi úgy felröhögött, mintha a kérése választ sem érdemelve.

– Kérem! Szükségem van rá! Ő...

A sovány rabszolga-kereskedő szeme megvillant, a lány pedig érezte a belőle áradó haragot – fojtogatóan ülte meg a levegőt. A férfi már épp válaszra nyitotta a száját, amikor az anya a lánya mellé lépett, és két kézzel vállon ragadta.

– Még kicsi és félénk – vágta rá gyorsan. – Azt sem tudja, miket beszél. Tisztában vagyok vele, hogy nem kísérhetem el.

A nő szembe fordította magával a kislányt, a keze továbbra is a vállán pihent. És ekkor, az egész katasztrófa kitörése óta először, a lány megengedte magának, hogy az anyja szemébe nézzen – borostyánzölden csillogott, pont, mint az ő élénk jobb szeme. És ebben a futó pillanatban a lány az édesanyja ismerős arcának minden egyes részletét az eszébe véste – megjegyezte magasan ülő, előkelő arccsontját és

a metsző, mégis békés tekintetet keretező, sötét szemöldökét. Sosem látta még az anyját félni, vagy épp meginogni, és ez ma sem változott.

– Most olyan útra lépsz, Tisaanah, amelyen egyikünk sem követhet. Mindened megvan azonban a túléléshez. És jól figyelj, mert azt mondom, *használd ki!*

A lány bólintott, a szeme égett.

– Sose nézz vissza! És sose habozz kimondani: „Jogom van az élethez.”

– *Neked* van jogod az élethez – nyöszörögte a lány. A bányarabság felért egy halálos ítélettel, ezzel mindenki tisztában volt.

Bús bizonytalanság fodrozódott végig az anyja vonásain.

– Semmiképp – felelte, és még azelőtt letörölte a kislány könnycseppjeit, hogy azok lehullhattak volna. És ez volt minden, amit mondott, mert ezután végső búcsúja jeléül homlokon csókolta a lányát.

Végül felegyenesedett, és felszegett állal végignézett a rabszolga-kereskedőkön, mielőtt pillantását a népére kanyarította. Azóta kötélre, láncra verve sorakoztak. A nőből pedig még sosem áradt ennyire a királynői mivolta; előkelő, lélegzetelállító kiállása akkor sem hagyta el, amikor a kezét nyújtotta, hogy megkötozzék.

A kövér rabszolga-kereskedő magával vitte a kislányt, és betuszkolta a kocsi legvégébe, míg a soványabb elvezette a falu többi lakóját. A lány pedig csak ült a gabonásládák és a giccses portékák között, hátul a szállás fatábláknak. A barátai és a családtagjai nemsoká ezüstös sziluettnek tűntek csak a messze távolban – emberek hosszú vonala, akik egyenes háttal, felszegett állal vonulnak az anyja félreismerhetetlen alakjával az élen.

Mögöttük a falu vakító narancs foltokban égett.

A lány sosem hitte volna, hogy ilyen gyors lesz. Ilyen csendes. Kevesebb, mint egy óra, és az egész élete fenekestül felfordult, majd csillogó lepkeihez hasonlóan foszlányokká illant az éjszakában.

– Hát meg se siratod anyádat? – Fordult hátra az egyik rabszolga-kereskedő egy gúnyos horkantással. – Rideg.

– Ezek egytől egyig ilyenek – magyarázta neki a másik kereskedő tárgyilagosan. – Nincs bennük érzelem.

De hisz ti tettétek ezt velem! Ti nem engedtétek, hogy velem jöjjön!
A kislány legszívesebben rájuk üvöltött volna. Ordítani és zokogni akart, kinyúlni a mocskos szekérpadrón, és csak püfölni azt hasztalan a kis ökleivel. Addig zokogni, hogy aztán elhányja magát.

De ehelyett mozdulatlan maradt, egyenes háttal és felszegett állal, magára öltve anyja szilárd állhatatosságát. Olyan erősen harapta belülről az ajkát, hogy langyos fémíz csordult végig a nyelvén. Édesanyja búcsúcsókjának emléke mindeközben a homlokát perzselte.

Mindened megvan azonban a túléléshez, emlékeztette az anyja. És bár a kislány izzadt hálóingén kívül egyetlen vagyontárggyal sem rendelkezett, tudta, hogy igenis lapul pár eszköz a tarsolyában. A városba vezető hosszú, sötét kocsúton mindet össze is számolta, újra meg újra meg újra. Egyrészt ott volt a nem mindennapi megjelenése, amely egy nap valaki számára akár még kíváncsús is lehet. Másrészt jó hallgatóság és gyorsan tanul. Na és persze adott a varázsereje, annak minden ezüst lepkéjével és mesés illúziójával. És ami még ennél is fontosabb, a mágikus képessége, mellyel *megérezheti*, mit várnak tőle az emberek.

Végül, legféltettebb kincseként ott volt még édesanyja ajándéka: a felhatalmazás arra, hogy a túlélés érdekében bármit, akármit elköveszen a mentegetőzés és a megbánás félelme nélkül. A lány pedig ennek fényében eldöntötte: bármit, akármit megtesz, de sírni nem fog.

ELSŐ RÉSZ:

SZÁRNYAK

1. FEJEZET

8 ÉVVEL KÉSŐBB

E^{GY, KÉT, HÁ'...}

Tánc közben sosem álltam le a számolással.

És az igazat megvallva, csapnivaló táncos voltam. Nem tudom, hittem-e valaha a tehetség létezésében, de ha még hittem is, nem áltattam magam azzal, hogy nekem akár egy cseppnyi is jutott belőle. Legalább is a tánc terén. De mint azt megtanultam, a tehetség nem minden. Kiváltható pár hosszúra nyúlt estével, pár hajnali keléssel, vérhólyagokkal a lábon és módszeresen betanult lépésekkel.

Elvégre kinek kell tehetség, ha nyers ereje is lehet? És én a nyúlánk alkatom és a szende őzikeszemem ellenére nyers erő terén mindenkin túltettem.

...négy, öt, hat...

Forgás!

És... tűz!

Az előttem helyet foglaló kereskedőre mosolyogtam, majd a tenyeremet kitárva szabadjárá engedtem az ujjaim között örvénylő kék lángnyelveket. A közönségem, vagyis Esmaris estélyének vendégei gyönyörködve ámultak-bámultak. Több száz fős vendégsereg verődött össze a márvánnyal kirakott helyiségben, egytől egyig pompás

ruhakölteményekbe öltözve. Arany fonal és légies, áttetsző sifon mindenütt. Fehér, ameddig a szem ellát. A gazdagok valahogy imádták a fehéret, talán ezzel azt akarták fitogtatni, hogy van pénzük arra a kisebb hadseregnyi szolgálóra, amit az anyag tisztántartása megkövetel.

Ebben a pillanatban az utolsó fehérbe bugyolált test is elbűvölten felém hajolt, mire szélnek eresztettem jellegzetes, áttetsző pillangóimat. Negyven felrepdesett a magas mennyezetig, majd kék füstfelhővel egyszerre köddé vált.

Mindegyik, három kivételével.

Mert a maradék három különböző férfiakhoz rebbent a nézők soraiban, hogy szertefoszlás előtt gyorsan megcsiklandozza az arcukat.

Mindhárom férfi összerezsent a közeledő pillangók láttán, majd eltérő lelkesedéssel nevetett, amikor szárnyak helyett csak egy kis fuvalat simított végig az arcán. A bemutatóm alatt egy percre sem tudták levenni rólam a szemüket, ebből pedig leszűrtem, hogy készek az erszényük egész tartalmát felém hajigálni – már ha megfelelően használok a képességeimet.

Először a legifjabb férfira koncentráltam. Egy kereskedőre, aki csupán néhány évvel lehetett idősebb nálam. Neki még volt mit bizonyítania. Kis úgazdag. Közelebb táncoltam hát hozzá, és amikor ujjaimmel csábítón megérintettem a vállát, az elmémmel is hasonlóan tettem, abban a reményben, hogy megízlelhetem a gondolatait és a legmélyebb vágyait. Csakhogy kiderült, a fiatal kereskedő egy szemernyt sem kíván engem, sőt. A figyelme folyvást Esmaris egyik igen jóképű testőre, Serel felé terelődött, aki momentán a helyiség távolabbi sarkában szobrozott.

De nincs ezzel semmi baj. Az sem hajtotta volna jobban a malmomra a vizet, ha épp meg akar dugni. Ezzel talán még meg is könnyítette a dolgomat. Végére is, inkább akarja majd egy szemérmetlenül alulöltözött táncosnő iránt bizonyítani férfiúi érdeklődését, mintsem egy olyan szemérmetlenül alulöltözött testőr iránt, mint, teszem azt, Serel. És a tánc végén még csak rám sem mászna.

A hárfa húrjai újra meg újra megpendültek, de felőlem el is hallgattak volna, hiszen a mozdulataim amúgy is gépiesek voltak. A lábam

még akkor sem hagyta abba a lépegetést, amikor a kereskedő nyaka köré fontam a karomat.

– Itt felejtettem valamit – doromboltam, s közben végighúztam az ujjam a füle és az állkapcsa találkozásánál, felmutatva neki az egyik tündöklő pillangómat. – Úgy tűnik, tetszel neki. Nem szeretnéd megtartani?

Az ifjú kereskedő rám mosolygott. Jóképű volt, göndör, barna hajjal, aranyló szemmel és olyan hosszú szempillákkal, hogy szó szerint az irigység kerülgetett.

Serellel csakugyan szép párt alkotnának.

– De, szívesen – felelte, és már-már túl intenzíven bámult, annak ellenére, hogy a gondolatai azt súgták, a legkevesbé sem érdekli a lepke. Ami viszont *tényleg* érdekelt, az az volt, hogy ország-világnak megmutassa, igenis képes megállni a helyét egy ilyen, eszeveszetten gazdag, eszeveszetten sikeres emberekkel teli helyiségben. Még Esmarisszal szemben is. Így hát megemelte a kezét, mintha a pillangóért nyúlt volna, én pedig hátrapördültem, és kacéran rávigyorogtam.

– Mit volnál hajlandó megadni cserébe?

Egy futó pillantás erejéig elcsíptem Esmarist a fiatalember válla fölé. Sokkoló színbe öltözött, élénkpiros szigetként tűnt ki a tengernyi fehérből. Végül is, ő már nem szorult rá, hogy az öltözködésével kelljen bizonygatnia a vagyonát és a társadalmi helyzetét. De még az inge árnyalatán túlmenően is volt valami, ami megkülönböztette a társaság többi tagjától – egy bizonyos hűvös, tekintélyparancsoló kisugárzás, mintha elvárná, hogy érte még a világ is kiforduljon a tengelyéből. És ez általában meg is történt.

Épp az egyik vendégével beszélgetett, és látszatra majd' megette az unalom. Fekete – ősz hajszálakkal tarkított – haját lófarokba kötötte a tarkója felett, ám egy rakoncátlan tincs kiszabadult, így folyton a füle mögé sepregette. A keze még a levegőben volt, amikor összeakadt a tekintetünk – csupán egy röpké pillanatra, aztán érdektelenül visszafordult a beszélgetőpartneréhez.

Helyes. Nem az a fajta pasas, akire gyakran rátör a birtoklási mániája, de azért jobb félni, mint megijedni.

– Csodálatom már így is a tiéd – felelte közben az ifjú kereskedő, nekem pedig fizikai fájdalmat jelentett, hogy nem forgathattam meg válaszként a szememet.

– Az valóban értékes – turbékoltam nyájasan. – De nem gondolod, hogy ő is az? – A pillangó szárnya megreszketett az ujjbegyemen. Összeszértam a tenyeremet, és amikor újra kinyitottam, az illúzióm kis üvegmása hevert a kezemben. Egy pillanatra magam is rácsodálkoztam, önkéntelenül is elöntött a büszkeség.

A kereskedő szemöldöke felszökött, alélt elképedése megrebegtette az arcunk között elnyúló csekély távolságot.

– A tiéd.

– Ez valami elképesztő. – A férfi barátságos mosolya széles vigyorba fordult. Megbabonázott tekintetével kiköpött úgy festett, mint egy cirkuszi akrobatától vagy fényes csecsebecsétől ámulatba eső gyermek. És amikor gyönyörű szeme újból rátalált az enyémre, egy pillanatra őszintén kapcsolódtunk.

Aztán a zsebébe nyúlt.

– Ez pedig a *tiéd*. – Ezzel kivette a kezemből az üveglepkét, és a helyére öt aranyérmét pottyantott.

Öt.

Aranyérmét.

Csak pislogtam rájuk, úgy meglepődtem, hogy szóhoz sem jutottam. De én sem voltam bolond – jól tudtam, miért csörömpölt velük annyira, amikor a markomba ejtette őket, amikor minden szempár ránk szegeződött. Hisz már az is vakmerőségnek, sőt arcátlanságnak számított, hogy úgy adott nekem pénzt, hogy a tekintetével előtte nem kért engedélyt Esmaristól. A pénz *milyenségéről* már nem is beszélve. Nem sok gazda tűrte, hogy a rabszolgái pénzt tartsanak, azt pedig még annyira sem tolerálták, ha a szóban forgó pénz más férfitől származott. Esmaris mindkét tekintetben elég megengedőnek számított, na de az *öt arany* már bőven a tiszteletlenség határát súrolta.

Ezerkettő.

Magam sem gondoltam volna, hogy aznap este elérem ezt a számot. Sem a következő, sem a rákövetkező estén. Általában már akkor

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

szerencsésnek mondhattam magam, ha tíz ezüst ütötte a markomat Esmaris egy-egy ilyen partiján.

Ezerkettő. Ezerkettő.

– Köszönöm! – nyögtem ki, megfélekezve a kacérságról. Aztán az érmékre zártam az ujjaimat, megelégedéssel nyugtázva súlyukat, mielőtt az összeset a csípőmre függesztett aprócska selyemerszénybe csúsztattam. – Köszönöm szépen!

A férfi csak mosolygott. Nyilván halvány sejtelve sem volt arról, mit tett ezzel értem.

Valósággal felfortyant bennem az izgalom és az eufória. Pár pillanat erejéig nyakig elmerültem benne – míg fel nem zendült újra a hárfa, és rá nem eszméltem, hogy kis híján lekéstem a belépőmet.

Szívem szerint le s föl ugráltam, pörögtem és kacagtam volna.

De még többórányi szerepléssel tartoztam, így hát újfent számolni kezdtem.

Egy, két, há, négy...

Mielőtt tovapördültem, gyorsan végigsimítottam a kereskedő arcán, valamint imádnivalóan dús fürtjein. És csak mosolyogtam, mosolyogtam és mosolyogtam. Ahogy szép lassan végiglibegtem a márványozott teremben, a túlvégen strázsáló Serel egyszer csak elkapta a tekintetemet. Megemelte a fejét, majd némán, ám annál kérdőbben nézett rám, mire én csupán egy vigyorral feleltem. Ki tudja, talán ebből is értette.

Ezerkettő.

A szabadságom pedig pontosan ezer aranyba került.